

7

ชานเมืองลั่วหยาง

ลึกลงไปในป่าไผ่ เสียงตีน้าดังแว่วมา สอดประสานกับเสียงหัวเราะ
สดใสราวกระดิ่งเงินที่ดั่งขึ้นเป็นระยะ

ร่างสูงใหญ่ที่อยู่ด้านนอกชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะปิดไผ่กิ่งเล็กที่ขวาง
ทางออกแล้วเดินตามเสียงไป

ชายหนุ่มหยุดฝีเท้าห่างออกมาประมาณหนึ่งจั้ง* จ้องมองหญิงสาว
ร่างเปลือยเปล่าที่กำลังเล่นน้ำอยู่กลางทะเลสาบ ปรกกายประหลาดฉายวาบ
ในแววดา

ดวงจันทร์กลมโตสุกสว่างสาดแสงสีเงินอาบผืนดิน ผิวน้ำสะท้อน
ประกายสีเหลืองนวลอ่อนๆ ปรากฏภาพใบหน้างามจับตาของหญิงสาว
อย่างชัดเจน

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

• คุณชายคนรัก

ผมยารวบน้ำตักของหญิงสาวแผ่สยายเหนือผิวน้ำ ลำแขนขาบริสุทธิ์แหวกว่ายในทะเลสาบ นางแหงนโบหน้าขึ้นเล็กน้อยก่อนจะวิกน้ำขึ้นลาดกลางอากาศ เสียงหัวเราะหวานใสดังออกมาจากริมฝีปากชมพูราวกลีบดอกไม้

หญิงสาวกำลังดื่มด่ำความสุขอย่างเพลิดเพลิน หาได้รู้ตัวว่าทุกกิริยาของตนหนีไม่พ้นสายตาชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในมูมมิด

ชายหนุ่มรู้ว่าตัวเองเผลอมองภาพที่ไม่ควรมอง ในขณะที่กำลังจะหลบออกไป เขาก็พลันเหยียบกิ่งไม้บนพื้นส่งเสียงดัง 'กรอบ'

"นั่นใครนะ"

เสียงเบา ๆ นั้นทำให้หญิงสาวซึ่งกำลังเล่นน้ำในทะเลสาบตกใจ นางร้องถามพลางเอื้อมมือไปคว้าเสื้อผ้าบนหินก้อนใหญ่ริมทะเลสาบมาปิดหน้าอก

ชายหนุ่มล้มเลิกอยู่สักครู่จึงเดินออกมาจากมูมมิด แสงจันทร์สะท้อนให้เห็นร่างสูงใหญ่ของเขาย่างชัดเจน

"ท่านเป็นใคร มาแอบอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไร"

ลู่วิ่งเออร์จึงคนตรงหน้าอย่างหวาดระแวง นึกโทษตัวเองที่เล่นน้ำเพลินจนไม่ทันสังเกตว่ามีคนมา

"แม่นาง ข้าไม่มีเจตนาจะคุกคามเจ้า หากข้าล่วงเกินสิ่งใดไปโปรดอภัยให้ข้าด้วย ว่าแต่แม่นางมาเล่นน้ำกลางดึกเพียงลำพังเช่นนี้ไม่กลัวอันตรายหรือ"

แม้ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มจะหันหน้าเข้าหานาง ทว่าเขากลับเบนสายตาไปยังดวงจันทร์สุกสว่างบนฟ้าอย่างเป็นสุภาพบุรุษ ราวกับ

กำลังดื่มด่ำภาพความงามอันหาได้ยากยิ่ง

ดวงตาคู่สวยของลั่วปิงเออร์จึงเขาอย่างระแวงอยู่ครู่ใหญ่ พอแน่ใจ
ว่าเขาไม่มีเจตนาร้ายก็ถอนหายใจโล่งอก แต่ก็ยังไม่กล้าประมาท

"ไม่เกี่ยวกับท่าน ท่านหันหลังไปได้ยวนี้ ข้าจะสวมเสื้อผ้า"

คิ้วเข้มเล็กขึ้นเล็กน้อย มุมปากเบะออกเพราะคำสั่งของนาง ร่าง
สูงใหญ่หันหลังให้ตามที่นางต้องการ

เมื่อเห็นเขาทำตามคำสั่งนางอย่างรู้มารยาท ลั่วปิงเออร์ก็สวมเสื้อผ้า
อย่างรีบร้อนพลางสังเกตเห็นเขาอย่างหวาดระแวง กลัวว่าเขาจะเกิดความคิด
สกปรกแล้วหันกลับมากะทันหัน

เสียงประหลาดดังขึ้นจากพงหญ้าในยามนี้เอง ชายหนุ่มที่รีดา
เงี้ยวพั้งทั่วทุกทิศ นอกจากเสียงสวมใส่เสื้อผ้าที่ดังมาจากด้านหลังแล้วยัง
มีเสียงสวบๆ ที่ดังโกลิ่เข้ามาอย่างรวดเร็ว ร่างสูงใหญ่ย่อตัวลงหยิบก้อนหิน
บนพื้น ตั้งสมาธิแล้วหันกลับมาในทันใด ก้อนหินพุ่งแหวกอากาศมากระแทก
หัวงูเขียวในจังหวะที่มันกำลังจะกัดขาลั่วปิงเออร์พอดี

"ว้าย..."

ลั่วปิงเออร์ที่ยังแต่งตัวไม่เสร็จเห็นเขาหันกลับมาอย่างกะทันหันก็รีบ
ซัดผงยาพิษออกไปหนึ่งกำมือ ร่างอ่อนแอันพุ่งถลาจากไปด้วยวิชาตัวเบา
ทิ้งไว้เพียงน้ำเสียงโกรธเกรี้ยว

"โจรลามก!"

พอหนีออกจากกริมทะเลสาบมาจนแน่ใจแล้วว่ารอบด้านไม่มีใคร
ลั่วปิงเออร์ก็รีบแต่งตัวให้เรียบร้อย ผูกสายรัดเอวไปพลงพันคำด่าอัน
เจ็บแสบ

"เจ้าใจรลวมกสารเลว ขำรือตสำห้ไว้ใจ ไม่นึกเลยว่า..."

เสียงก่นด่าปล้นเจียบหาย ไบหน้างามประณีตเผื่อดีสี นางปล้นนึก
ได้ว่าเมื่อครูนีตัวเองซัดผงแมงป่องแดงใส่เขาด้วยความร้อนใจ ยามที่
เหลือบมองเขาขณะจากมานั้นนางพบว่าส่วนที่ถูุกยาพิษคือดวงตาเขา
ดวงตาของชายผู้นั้นจะบอดเพราะนางหรือไม่

แก๊ง! แก๊ง!

เสียงดีซ้องลอมมาจากถนนแต่เข้าตรู่ ดิ่งดูตผู้คนได้กลุ่มใหญ่ ผุ่งชน
พากันเข้าโอบล้อมเด็กหนุ่มอายุน้อยผู้หนึ่ง

"ผู้รู้เปา เกิดอะไรขึ้นหรือ"

"นั่นสิ! มีเรื่องใหญ่โตอะไรในเมืองลั่วหยางของพวกเราหรือ"

ผุ่งชนต่างสงสัยกันไปตามๆ นานา พากันร้องถามเด็กหนุ่มผู้ได้ฉายา
ว่าผู้รู้เปาซึ่งกำลังดีซ้องทองแดงอยู่

ฉายาผู้รู้เปานี้เหมาะกับเปาเอ๋อรัยงนัก เพราะทุกเรื่องใหญ่่น้อยที่
เกิดขึ้นในเมืองลั่วหยางล้วนหนีไม่พ้นสายตาเขา

เปาเอ๋อรัยงเจ็ดหน้าอย่างภาคภูมิใจ ตะโกนบอกให้ผุ่งชนที่ล้อมรอบ
ขยับเข้ามาใกล้ ก่อนจะประกาศข่าวใหญ่ล่ำสุดของเมืองลั่วหยางด้วยสีหน้า
ลึกลับ...

"เมื่อคืนนี้ตระกูลตงฟางเกิดเรื่องใหญ่"

ทันทีที่ประกาศออกไป ผุ่งชนก็พากันฮือฮา เสียงอุทานด้วยความตกใจ
ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทุกคนมุตสีหน้าเป็นกังวล ต่างซักถามด้วยความร้อนใจ

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เจ้ารีบๆ พุดสักที อย่าให้พวกเรารอเช่นนี้เลย"

"ใช่ๆๆ เจ้ารีบบอกมาไวๆ เกิดเรื่องกับใครในตระกูลตงฟางหรือ"
 ผู้ขุนต่างวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา ใบหน้าเต็มไปด้วยความ
 กลัดกลุ้มชัดเจน พวกเขาซักถามอย่างหมดความอดทน

เป่าเออร์เกรงจะเกิดจลาจลจึงรีบปลอบขวัญทุกคนก่อนจะเล่าอย่าง
 จริงจัง

"เมื่อคืนนี้คุณหาสน์ตระกูลตงฟางจุดไฟสว่างตลอดคืน ท่านหมอ
 แต่ละคนสีหน้าเคร่งเครียด สาเหตุเพราะคุณชายใหญ่ตระกูลตงฟางถูกลอบ
 ทำร้ายในป่าไฟจนดวงตาได้รับบาดเจ็บ ว่ากันว่าหมอทุกคนล้วนจนปัญญา
 ตระกูลตงฟางจึงส่งคนไปตามคุณชายสามกลับมา ดูท่าจะอาการสาหัส
 ไม่น้อย"

"อะไรนะ! คุณชายใหญ่ถูกลอบทำร้าย! แล้วคราวนี้จะทำอย่างไรเล่า"
 ป้าหวังร้อนใจ ร้องถามผู้ขุนรอบกายที่มีสีหน้ากลัดกลุ้มไม่แพ้กัน

ทุกคนมองหน้ากัน ต่างคนต่างกลัดกลุ้ม แต่ก็ไม่รู้ว่าควรทำเช่นไร
 ตระกูลตงฟางสร้างคุณงามความดีให้กับคนทั้งเมืองลั่วหยาง ชาวเมือง
 ทั้งหลายต่างยกย่องสรรเสริญ ไม่ว่าจะปลูกนสร้างสะพาน ซ่อมแซมสำนัก
 เล่าเรียน หรือแจกจ่ายอาหารให้คนยากจนทุก ๆ เดือน ขอเพียงเป็นเรื่อง
 ที่ไม่ยากเกินความสามารถของตระกูลตงฟางแล้ว พวกเขา ก็แทบไม่เคย
 ปฏิเสธเลย ดังนั้นตระกูลตงฟางจึงเป็นที่เคารพรักของชาวเมืองลั่วหยาง
 อย่างยิ่ง นี่คือเหตุผลที่ทุกคนกลุ่มใจหนักหนาเมื่อรู้ว่าเกิดเรื่องขึ้นกับตระกูล
 ตงฟาง

"ตระกูลตงฟางที่ท่านว่าคือตระกูลเศรษฐีอันดับหนึ่งของเมืองลั่วหยาง
 ยามที่นายท่านตงฟางยังมีชีวิตอยู่เคยดำรงตำแหน่งราชครู มีบุตรชายสี่คน

• คุณชายคนรัก

ใช่หรือไม่"

หญิงสาวร่างบางพลันโผล่พรวดเข้ามากลางฝูงชน มือนุ่มนึ่งมคว้าอกเสื้อของเป่าเออร์ในเวลาเพียงพริบตา น้ำเสียงนั้นซักถามอย่างร้อนรน

"อะ...ใช่"

เป่าเออร์ตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ได้แต่จ้องใบหน้าเฉิดฉายเบื้องหน้าอย่างตกตะลึง หญิงสาวผู้นั่งตรงมมากจริงๆ!

ลัว่บิงเออร์รู้สึกราวกับถูกคนไข้ไม้ฟาดอย่างแรง ใบหน้างามประณีตเผือดสี มือคลายออกอย่างไร้เรี่ยวแรง

นาง...แน่แล้ว!

เป่าเออร์เป็นอิสระแล้วก็ถอนใจโล่งอก มองหญิงสาวตรงหน้าที่แทบประคองร่างตัวเองไม่อยู่อย่างสงสัย

"แม่นางมาจากต่างเมืองกระมัง รู้จักตระกูลตงฟางเหมือนกันละหรือ เจ้ารู้จักคุณชายคนไหนในตระกูลตงฟางเล่า"

ลัว่บิงเออร์เงยใบหน้าซีดขาวขึ้นมาแล้วเอ่ยถามด้วยริมฝีปากสั่นเทา

"คนที่ท่านบอกว่าได้รับบาดเจ็บที่ดวงตาเมื่อครู่นี้เป็นคุณชายท่านใด"

"คุณชายใหญ่ ตงฟางหลิง"

พอเป่าเออร์พูดจบก็เห็นลัว่บิงเออร์ทรุดไหล่ เดินจากไปด้วยใบหน้าทุกข์ตรม

แม่นางผู้นี้ไม่เป็นไรกระมัง

เรือนราตรีม่วง คฤหาสน์ตระกูลตงฟาง

ตั้งแต่คืนวานจนถึงเข้านี้ หมอทุกคนในเมืองลัว่หยางล้วนถูกเชิญมา

ที่นี้ ทว่าหมอดคนแล้วคนเล่าก็ให้คำตอบเดียวกันว่าจนปัญญา คำตอบนี้ทำให้
ตระกูลตงฟางตกอยู่ในความโกลาหลอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ตงฟางเข้าใจว่ารับใช้ออกไปจนหมด ไบหน้าเคร่งขริมจับจ้องร่าง
สูงใหญ่ที่กำลังนั่งอยู่บนเตียง ร่างนั้นชันเข่าขึ้นหนึ่งข้างแล้วพาดแขนไว้
บนนั้น ไบหน้าหล่อเหลาไม่ปรากฏสีหน้าใดๆ ดวงตาทั้งคู่มองตรงไป
ข้างหน้า หากสังเกตดีๆ จะเห็นว่าดวงตาคู่นั้นไม่มีจุดรวมแสง

แม้หมอทั้งหลายจะบอกว่าตงฟางหลังอาจถึงขั้นตาบอด ทว่าเจ้าตัว
ก็ยิ่งสุขุมเยือกเย็นเหมือนเช่นที่แลมาแล้ว รวากับว่าเจ้าของดวงตาที่ถูกทำร้าย
มิใช่ตัวเอง

นั่นทำให้ทุกคนรู้สึกนับถือเขายิ่งนัก

ทว่าตงฟางเข้าใจไม่คิดเช่นนั้น เขาพยายามสะกดอารมณ์ว่าความไม่ออก
ไปล่าตัวคนร้าย แม้หวังคิ้วจะขมวดเป็นปมก็ยังระงับอารมณ์ไว้ได้ เขา
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถาม

"คราวนี้พีใหญ่บอกข้าได้หรือยังว่าไอ้คนสมควรตายคนไหนเป็น
คนทำร้ายท่าน"

ตงฟางเข้าใจเก็บความสงสัยนี้ไว้ถึงหนึ่งคืนเต็มๆ จนในที่สุดก็ได้
ถามออกไป พีใหญ่มีวรยุทธ์ล้ำเลิศ ใครกันที่ทำร้ายเขาจนมีสภาพเช่นนี้ได้

เมื่อคืนนี้พีใหญ่ใช้มือกุมตากลับมายังคฤหาสน์อย่างน่าอนาถ
ทุกคนในคฤหาสน์ตงออกตกใจไปตามๆ กัน แต่เพราะเป็นพีใหญ่ผู้สุขุม
เยือกเย็นจึงสามารถสั่งการให้คนไปตามหมอมาได้ เขาที่ได้รับบาดเจ็บกลับ
เป็นฝ่ายปลอบทุกคนที่กำลังแตกตื่นตกใจ

ตงฟางหลังที่นิ่งเงียบมาครู่ใหญ่มองตงฟางเข้าใจด้วยดวงตามืดหม่น

ล้มล้มได้ถึงรังสีอำมหิตในถ้อยคำของอีกฝ่ายจึงพูดขึ้นเรียบ ๆ "น้องรองคนผู้นั้นไม่ได้ตั้งใจ ข้าไม่ถือโทษหรอก"

ถูกต้อง เขาตั้งใจจะช่วยนาง แต่กลับลืมนางกำลังสวมเสื้อผ้าอยู่นอกจากนี้เขาเองก็น่าจะหลบได้ทัน หากมิใช่เพราะผลอใจลอบไปชั่วขณะเพราะหันกลับไปเห็นเรือนร่างที่สวมใส่เพียงเอี่ยมสีชมพูของนาง เขาก็คงไม่ถูกผงพิษที่นางชดมาด้วยความตกใจ

ดังนั้นเขาจึงไม่โทษนาง เพราะถึงอย่างไรถ้ามองจากอีกมุม เขาก็ล่วงเกินนางจริงๆ

ดวงตาของตงฟางแฉ่ผุดแววสนใจขึ้นมา ดูจากน้ำเสียงและสีหน้าของพี่ใหญ่แล้ว หรือว่า...

"พี่ใหญ่ คนที่ทำร้ายท่านเป็นสตรีใช่หรือไม่"

ตงฟางหลังพยักหน้า

"ต่อให้พี่ใหญ่ไม่ถือโทษนาง ข้าก็ยังคงหาตัวนางอยู่ดี ในเมื่อนางเป็นคนใช้พิษทำร้ายท่าน นางก็ต้องมียาถอนพิษ"

เอาเถิด ในเมื่อพี่ใหญ่ไม่อยากเอาเรื่อง เขาก็คงต้องวางมือจากเรื่องนี้ แต่ถึงอย่างไรเขาก็ต้องหาตัวคนร้ายออกมาให้เร็วที่สุด เพราะหากปล่อยดวงตาพี่ใหญ่ไว้เช่นนี้ต่อไป พี่ใหญ่อาจได้กลายเป็นคนตาบอดไปจริงๆ

ตงฟางหลังนิ่งเงียบไม่เอ่ยปากอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากประเมินคำพูดของน้องชายแล้วจึงตอบเบา ๆ

"เด็กสาวอายุราวสิบห้าสิบหกปีผู้นี้มีรูปโฉมสะคราญตา ดวงตางดงามเฉลี่ยวณลาด"

คราวนี้นอกจากแววตาสนใจแล้ว ดวงตาของตงฟางแฉ่ยัง

ฉายประกายซุกซ่อนอีกด้วย มุมปากที่ยกขึ้นน้อยๆ แผงความนัยลึกซึ้ง
หาได้ยากยิ่ง! พี่ใหญ่ผู้ไม่เคยชื่นชมความงามของสตรีกลับเริ่มสังเกตเห็น
รูปโฉมของสตรี!

"ไม่นึกเลยว่าพี่ใหญ่จะจำได้แม่นยำถึงเพียงนี้ ข้าจะสั่งให้คนออก
ตามหาสุดกำลัง ตอนนี้ข้าส่งคนไปตามน้องสามแล้ว เขาคงรีบกลับมาใน
เร็ววันนี้"

ตงฟางหลังไม่สนใจน้ำเสียงเข้าหยอกของน้องชาย ยังคงนิ่งเงียบ
ไม่พูดไม่จา รักษาภริยาเช่นเดิม ไม่คิดขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

"พี่ใหญ่เหนื่อยมาทั้งคืนแล้ว ท่านพักผ่อนเถิด"

ตงฟางเข้าใจคำตอบที่ต้องการแล้วก็เหลือบมองคนบนเตียงที่ดู
ไม่อ่อนเพลียแม้แต่น้อย แล้วเดินออกจากห้องไปโดยไม่ลืมเอื้อมมือไป
ปิดประตู

ตงฟางเข้าจากไปได้ไม่นาน ประตูห้องก็ถูกผลักเข้ามาอีกครั้งอย่าง
ไร้สุ้มเสียง ชายหนุ่มบนเตียงเลิกคิ้วเล็กน้อย ไม่แสดงสีหน้าอาการใด ๆ

ลั่วปิงเอ๋อร์ย่องเข้ามาในห้องด้วยฝีเท้าเงียบกริบ ดวงตาคู่สวยเหลือบ
มองผู้ที่นั่งอยู่บนเตียง เป็นชายหนุ่มที่นางพบที่ริมทะเลสาบเมื่อคืนจริง ๆ
ไม่นึกเลยว่าเขาจะเป็นคนในตระกูลตงฟาง

แววละออยใจผู้ซันในดวงตานาง นางเดินเข้าไปใกล้เตียงเขาเงียบๆ
ก่อนจะยื่นมือออกไปกลางอากาศ ทว่ายังไม่ทันสัมผัสตัวเขา ฝ่ามือ
ร้ายกาจก็จู่โจมใส่นางอย่างแม่นยำ

ลั่วปิงเอ๋อร์เ้มปากกลั่นเสียงอุทาน นางเบี่ยงร่างหลบการจู่โจม
ของเขาอย่างน่าหวาดเสียว ใบหน้านางล้าฉวยแวตืนตะลึง ดวงตาเบิกโต

จ้องเขา ใช้มือลูบหน้าอกพลงหอบเบาๆ

คนผู้นี้...ไม่ธรรมดา! ไม่นึกเลยว่าเขาที่สูญเสียการมองเห็นจะหิว
เหนือคนทั่วไป

นางได้รับการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กจึงมีเท้าที่เบากว่าคนปกติและแทบ
ไม่มีเสียง แม้แต่ผู้ฝึกยุทธ์ทั่วไปก็ไม่แน่ว่าจะจับสังเกตนางได้ เห็นได้ชัดว่า
ตงฟางหลิงที่อยู่ตรงหน้านางผู้นี้มิใช่ผู้ฝึกยุทธ์ธรรมดา วรยุทธ์ของเขา
คงเหนือกว่านางหลายเท่านี้

"นั่นใคร"

ตงฟางหลิงไม่ขยับเขยื้อน เพียงแต่มองตรงไปยังทิศทางที่นางยืนอยู่
ดวงตาที่หริ่งน้อยๆ ฉายแววร้ายกาจ ดวงตาเฉลียวฉลาดของนางกลอก
ไปมา เผยให้เห็นประกายเจ้าเล่ห์

นางมีวิธีแล้ว!

มือทั้งสองหยิบถ้วยกระเบื้องบนโต๊ะแล้วแกว่งมือไปทั่วทุกทิศทาง
หมายจู่โจมเขา ขณะเดียวกันร่างบางก็พุ่งเข้าหาเขาอย่างรวดเร็ว

ทว่าก็ยังไวกไม่พอ ดูเหมือนเขาจะอ่านอุบายนางออก ในจังหวะที่นาง
เข้ามาใกล้นั้น มือใหญ่พลังงุ่มเป็นกรงเล็บแล้วคว้าร่างนางไว้!

เมื่อฝ่ามือสัมผัสถูกความอวบอ้วนนุ่มนวลบางอย่าง ตงฟางหลิงก็ตะลึง
ไปชั่วขณะ กว่าจะได้สติรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ใบหน้าหล่อเหลาก็ผุดสีแดงน้อยๆ
ยังไม่ทันจะคลายมือออกแล้วบิงเออร์ก็ชิงจี้จุดเขาเสียก่อน นางหน้าแดงช้ำ
กระโดดหนีออกมาด้วยความโมโหอับอาย

"เจ้าโจรลามก!" นางด่าอย่างเดือดดาล

"เจ้าเองหรือ" ตงฟางหลิงหิวได้ยินเสียงด่าเบาๆ ของนางอย่างชัดเจน

และรู้ว่าเป็นนางในเวลานั้นเอง

"ถูกต้อง ข้าเอง คนที่ทำให้ท่านมองไม่เห็นนั่นละ"

นางตอบกลับอย่างหัวเสีย เพียงข้ามคืนเท่านั้นนางก็ถูกเขาล้วงเกิน
แทบทั้งร่างแล้ว นึกแล้วก็โมโหหนัก

"เจ้ามาที่นี่ทำไม หรือว่าเอายาถอนพิษมาให้ข้า?"

พอรู้ว่าเป็นนาง แวหวาดระแวงในดวงตาก็หายไปสิ้น ไม่รู้เพราะ
เหตุใดเขาจึงเชื่อใจนางนัก เชื่อว่านางไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายเขา คำพูด
ของเขาดับไฟเดือดของนางได้อย่างง่ายดาย ลั่วปิงเอ๋อรัทสุดไหลลงอย่าง
ไร้เรี่ยวแรงก่อนจะขยับเข้าใกล้เขาเสียบๆ ใบหน้าสวยสดปรากฏแววละอายใจ

"ข้าขอภักดิ์ ข้าไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายท่าน แล้วก็ขอภักดิ์จริงๆ ที่ข้า
ไม่มียาถอนพิษแมงป่องแดง ข้ามาที่นี่เพราะต้องการบรรเทาอาการให้ท่าน
ไม่ให้พิษกระจายมากเกินไป"

เมื่อคืนนี้พอรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไปก็รู้สึกไม่สบายใจยิ่งนัก
นางจึงกลับไปทะเลสาบอีกครั้ง ทว่าเขาไม่อยู่ที่นั่นแล้ว บนพื้นมีเพียงซาก
งูเขียวอนตายนอนในตำแหน่งที่นางสวมเสื้อผ้านั้นเอง นางจึงเพิ่งรู้ว่า
ตัวเองเข้าใจเขาผิด ความรู้สึกผิดและละอายใจเกาะกุมหัวใจมาตั้งแต่
ตอนนั้น

ราวกับสวรรค์กลัวนางจะไม่สำนึกก็ไม่ปาน ยังบันดาลให้นางพบ
ความจริงอีกว่าเขาคือคนในตระกูลตงฟาง

นางเดินทางมาเมืองลั่วหยางครั้งนี้เพื่อมาตอบแทนบุญคุณ
ตระกูลตงฟางแทนบิดา ส่วนเรื่องที่ว่า จะตอบแทนอย่างไรนางจะเป็น
คนตัดสินใจเอง แต่ไม่นึกเลยว่านางไม่เพียงตอบแทนบุญคุณไม่สำเร็จ

กลับยังทำผิดมหันต์อีกด้วย นางไม่ต้องรอให้บิดาลงโทษก็รู้สึกละอายใจ เหลือจะกล่าวแล้ว นางไม่มีหน้ากลับไปแล้ว

ซ้ำร้ายนางยังไม่มียาถอนพิษแมงป่องแดงอีก พิษชนิดนี้ที่ผู้ชวงให้นาง พกไว้เพื่อป้องกันตัว ทว่าตอนนี้ที่ผู้ชวงไปเกี่ยวกับพี่ใหม่ที่หนักก็ไม่รู้

สิ่งที่พอทำได้ยามนี้ก็คือการให้ยาคลายพิษเพื่อไม่ให้พิษแพร่กระจาย ไปมากกว่านี้ ประเดี๋ยวคุณชายสามตงฟางด้งกลับมาเมื่อไรคงรักษา ตงฟางหลังได้เอง เรื่องนี้นางมั่นใจยิ่งนัก เพราะถึงอย่างไรผู้คนก็ยกย่อง เขาว่าเป็นหมอเทวดา ฉายานี้คงไม่ได้ได้มาอย่างไรเหตุผลแน่

ตงฟางหลังหน้าขริมลง เอ่ยเสียงเรียบอย่างไม่อาจคาดเดาอารมณ์ ร่างใหญ่หนึ่งอยู่บนเตียง จังมายังทิศทางที่นางอยู่

"เจ้าหมายความว่าเจ้าไม่สามารถถอนพิษได้อย่างนั้นหรือ เช่นนั้น ตาข้าก็ต้องบอดแน่นอนแล้วหรือ"

ลู่ปิงเอ๋อรั้งมำเบาๆ อย่างละอายใจ เรื่องนี้โทษนางไม่ได้จริงๆ พิษนี้มีใช้พิษของนางเสียหน่อย เทานั้นนางก็รู้สึกผิดมากพอแล้ว มิฉะนั้น ยามนี้คงไม่มาปรากฏตัวที่นี้หรอก

"ท่านอย่าพูดเช่นนั้นสิ ข้าไม่ปล่อยให้ท่านตาบอดหรอก อย่างไรก็ตามเสีย ท่านหมอตงฟางด้งก็มีวิชาแพทย์สูงส่ง จะต้องรักษาท่านได้แน่"

ผีเท้าเงียบกริบขยับเข้าใกล้อีกครั้ง ก่อนจะหยุดลงตรงหน้าเขา นาง หยิบขวดหยกสีเขียวออกจากอกเสื้อแล้วเทยาเม็ดสีดำออกมาหนึ่งเม็ด จากนั้นจึงยื่นมือเล็กๆ ไปที่ริมฝีปากเขา

"ท่านไว้ใจข้าหรือไม่ แม้ยาคลายพิษชนิดนี้ไม่อาจทำให้ท่านกลับมา มองเห็นได้ แต่อย่างน้อยก็ช่วยคลายพิษในร่างท่านได้บางส่วน ไม่มีโทษ

ต่อร่างกายแน่นอน"

ดวงตามืดหม่นของตงฟางหลังจ้องมองนาง ครูใหญ่ผ่านไปจึงพยักหน้าตกลง นางรีบยืดยาใส่ปากเขา ยามที่มีมือน้อยสัมผัสริมฝีปากบางนั้น ความรู้สึกประหลาดได้แผ่ซ่านในใจนาง ใบหน้างามประณีตปรากฏสีแดงระเรื่อ นางถอยหลังไปหลายก้าว

ดวงตาคู้งามจับสังเกตดวงตาเขา ดวงตาดำสนิทราวน้ำหมึกแลดูลึกลึกลับ หากไม่รู้มาก่อนว่าเขา มองไม่เห็น นางคงคิดว่าเขากำลังจ้องนางอยู่จริงๆ เพียงเท่านั้นนางก็ทำอะไรไม่ถูกแล้ว

"เจ้าเป็นใครกันแน่ ข้าควรรู้ชื่อคนที่ทำร้ายข้าเสียขนาดบ้างกระมัง" อายุยังน้อยก็รู้จักใช้พิษแล้ว และถ้าเขาเดาไม่ผิด แม่นางผู้นี้คงมีวิชาตัวเบาล้ำเลิศยิ่ง นั่นทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้

"เอ่อ...คือ...อีกหน่อยท่านก็รู้อเอง"

ลิวปิงเอ๋อรับตอบเขาพลางก้าวถอยหลังไปด้วย เขาคงไม่คิดแก้แค้นนางกระมัง นางถอยหลังจนถึงธรณีประตู ทั้งคำพูดขณะก้าวออกจากห้องว่า...

"ตงฟางหลิง พวกเราต้องได้เจอกันอีกแน่" จากนั้นจึงจากไปอย่างรวดเร็ว

ริมฝีปากบางโค้งขึ้นน้อยๆ มือใหญ่แตะริมฝีปากตัวเองเบาๆ บริเวณนั้นเคยสัมผัสมือเล็กๆ นุ่มนึ่มของนาง ที่แท้เขาไม่ได้ถูกนางจี้จุดแม้แต่เพียงกลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยอบอวลอยู่ในห้อง กลิ่นนั้นเป็นกลิ่นของนาง

2

ยามเที่ยง พ่อบ้านเจียงนำสาวใช้สองคนเข้ามาในเรือนราตรีม่วง
เมื่อมาถึงหน้าห้องจึงเคาะประตูเบาๆ พลางเอ่ยเรียกอย่างนอบน้อม
"คุณชายใหญ่ขอรับ"

"เข้ามา" เสียงเข้มลอยออกมาจากในห้อง

ประตูห้องถูกผลักเข้ามาจากด้านนอก พ่อบ้านเจียงเดินเข้ามา
ข้างในโดยมีสาวใช้สองคนเดินตามหลัง

พอเข้ามาข้างในเห็นเพียงร่างสูงใหญ่กำยำกำลังยืนอยู่ริมหน้าต่าง
ที่เปิดออก

ตงฟางหลังไพล่มือไว้ด้านหลัง หันหน้าปะทะสายลม ลมเย็นๆ
โบกพัดผมดำเงาของเขาจนยุ่งเหยิง แขนเสื้อที่ปลิวไสวเผยความองอาจเป็น
อิสระ โครงหน้าคมคายยังคงสงบนิ่งเช่นปกติ แลดูไม่อาจหยั่งถึง

พ่อบ้านเจียงอายุประมาณห้าสิบปี รูปร่างค่อนข้างท้วม ทว่าเดินเหิน

แคล้วคล่องว่องไวราวกับติดปีก รูปร่างที่อวบท้วมนั้นไม่เป็นอุปสรรคแม้แต่น้อย เขามองร่างสูงใหญ่เบื้องหน้าด้วยน้ำตาเอ่อรินเต็มขอบตา

เขาอยู่กับตระกูลตงฟางมาสามสิบกว่าปี เห็นที่นี้เป็นบ้านตัวเองมาแต่ไหนแต่ไร พวกคุณชายเองก็ไม่เคยเห็นเขาเป็นคนนอกเช่นกัน เขาอยู่ที่นี้ด้วยความกตัญญู เลี้ยงดูคุณชายทั้งสี่จนเติบโตใหญ่ พอนายท่านและสหายไปถึงแก่กรรม เขาก็ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะดูแลพวกคุณชายอย่างดี และปกป้องตระกูลตงฟางสุดความสามารถ

ทว่าตอนนี้คุณชายใหญ่ที่เขาเคารพรักที่สุดกลับถูกคนลอบทำร้าย จนสูญเสียการมองเห็น ถ้าเขารู้ว่าเป็นฝีมือใคร เขาจะต้องล้างแค้นแทนคุณชายใหญ่ให้ได้ ต่อให้ต้องสละชีวิตตัวเองก็ตาม

"ลุงเจียง เก็บอารมณ์ทุกข์ตรมของท่านไว้ อย่ามัวแต่ยืนกลั้นน้ำตาอยู่ตรงนั้น"

แม้จะมองไม่เห็น แต่ตงฟางหลงก็ยังคงเดาได้ว่าลุงเจียงผู้ประจบประแจงกำลังน้ำตาซึมยื่นโทษตัวเอง เขาขมวดคิ้วเข้มน้อยๆ เอ่ยวาจาเสียดสีอย่างอดไม่ได้

ลุงเจียงรีบปาดน้ำตา ไม่วายถลึงตาใส่สาวใช้สองคนที่กำลังเบิกตาโตมองเขา

"คุณชายใหญ่ ข้าได้สาวใช้มาให้ท่านอีกคน นอกเหนือจากเสี่ยวชิงที่ปรนนิบัติท่านเป็นประจำ สาวใช้ผู้นี้เพิ่งมาทำงานวันแรก ข้าเห็นนางฉลาดคล่องแคล่ว พูดจาน่าฟัง จึงรับนางไว้ขอรับ ปิงเออร์ ยังไม่รับคารวะคุณชายอีก" พ่อบ้านเจียงปรายตา ดูสาวใช้หน้าตาหมดจืดที่ยืนด้านนอกสุด

"ปิงเออร์คารวะคุณชายใหญ่เจ้าค่ะ"

ลั้วปิงเอ๋อร์เดินมาโค้งตัวครวระพลางเอ่ยเสียงอ่อนหวาน ดวงตาคู่สวย
หลุบลงเล็กน้อย เจื่อแววระมัดระวัง

"เออล่ะ ท่านออกไปได้แล้ว" ตงฟางหลิงยังคงไม่ขยับร่าง น้ำเสียง
เยือกเย็นเจื่อแววร่ำคาญใจ

พ่อบ้านเจียงขานรับ ก่อนจะถอยออกไปพลางส่งสายตาเดือนสาวใช้
ทั้งสองให้ปรนนิบัติคุณชายใหญ่ให้ดี

"คุณชายใหญ่ อาหารเที่ยงมาแล้วเจ้าคะ"

เสี่ยวชิงพุดอย่างนอบน้อม สาวใช้ทั้งสองช่วยกันนำอาหารในถาด
ออกมาวาง

ร่างสูงใหญ่ขยับร่าง ก้าวเดินอย่างระวัง เสี่ยวชิงเห็นดังนั้นก็รีบ
เข้าไปประคองเขา พอเขานั่งได้แล้วจึงถอยมายืนด้านข้าง ส่งสายตาบอก
ลั้วปิงเอ๋อร์ที่ยืนห่างออกไปให้เข้ามา

ใบหน้าเล็กๆ ของลั้วปิงเอ๋อร์เจื่อแววระแวดระวัง ดวงตาคู่งามจับจ้อง
ตงฟางหลิง ระวังผีเท้าตัวเองอย่างยิ่ง

นางจงใจตัดเสียงนุ่มนวลเพราะกลัวเขาจำเสียงนางได้ แม้แต่การลง
ผีเท้าไร้สุ้มเสียงที่เคยชิน นางก็ต้องคอยเตือนตัวเองว่าต้องเดินเสียงดัง
และถึงแม้ตาเขาจะมองไม่เห็น นางก็ยังอยากป้องกันไว้ก่อน จึงแปลงโฉม
เป็นสาวใช้หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักเช่นตอนนี้

ลั้วปิงเอ๋อร์จงใจเดินช้าๆ มองเสี่ยวชิงปรนนิบัติตงฟางหลิงที่มองอะไร
ไม่เห็นอย่างตั้งใจ ความละอายใจพลันเอ่อล้นหัวใจนางอีกครั้ง

นางเคยแอบฟังเขากับตงฟางเอ้าสนทนากัน เขาบอกว่าเขาไม่โทษนาง
เพราะเหตุใดกัน...

นางทำร้ายเขาถึงเพียงนี้ เขาไม่เกลียดนางจริงๆ นะหรือ
 ยืนอยู่ในเมืองลั่วหยางนานเท่าไร นางก็ยิ่งรู้เกียรติประวัติของตระกูล
 ตงฟางมากขึ้นเท่านั้น ความรู้สึกเสียใจและละอายใจยิ่งทวีมากขึ้นไปด้วย
 เหล่าชาวเมืองต่างบอกว่าคุณชายทั้งสี่แห่งตระกูลตงฟางมีความ
 เชี่ยวชาญกันคนละด้าน ตงฟางหลง คุณชายใหญ่หัวหน้าตระกูลเป็น
 ผู้ที่คนเคารพยำเกรงมากที่สุด เขาเป็นคนมีหัวการค้า มีสายตาที่แม่นยำ
 ความคิดความอ่านที่เ่งกล้า ที่ตระกูลตงฟางมีอำนาจและเงินทองได้
 เช่นทุกวันนี้ก็ต้องยกความดีความชอบส่วนหนึ่งให้ตงฟางหลง

สิ่งที่เห็นได้ยากยิ่งคือเขาไม่เพียงเป็นพ่อค้า ทว่ายังรู้จักเป็นผู้ให้
 หลายปีมานี้มีผู้ได้รับความช่วยเหลือจากตระกูลตงฟางมากมายนับไม่ถ้วน
 ตระกูลตงฟางได้สั่งสมบุญกุศลไว้ไม่น้อยเลย

ตงฟางหลงกินอาหารช้าๆ โดยอาศัยประสาทสัมผัส เสียงฝีเท้าที่
 ขยับเข้ามาใกล้ทำให้ตัวเข้ขมขมวดเล็กน้อย ใบหน้าหล่อเหลาดูคล้ายกับ
 ไม่ใส่ใจ แต่มือที่ถือตะเกียบชะงักไปเล็กน้อย ดวงตามืดหม่นมองไปทาง
 ผู้ที่อยู่ทางซ้ายมือ

"เจ้าชื่ออะไร"

"เรียนคุณชายใหญ่ ข้าชื่อปิงเออร์เจ้าคะ"

มือเล็กๆ ยกขึ้นลูบอกโดยไม่รู้ตัว ดวงตาใสแจ้วพิจารณาสีหน้าเขา
 อย่างละเอียด ลังเลว่าควรหนีไปเสียตั้งแต่ตอนนี้ดีหรือไม่

"แ่ช่อะไร"

"ข้าแ่ช่ลั่วเจ้าคะ"

เหตุใดเขาจึงถามเช่นนั้น ราวกับต้องการตรวจสอบอะไรบางอย่าง

หรือเขาจำนางได้?

แต่นั้นเป็นไปไม่ได้แน่นอน ไม่ว่าจะเสียงพูด ฝีเท้า หรือแม้กระทั่งรูปร่างของนางล้วนเปลี่ยนไปจากเดิมแล้ว เขาที่สูญเสียการมองเห็นจะจำนางได้อย่างไร ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกสมเหตุสมผล นางนึกฆ่าตัวเองที่กังวลมากไป

ดวงตาที่หริ่งน้อยๆ ฉายประกายประหลาด มุมปากยกขึ้นอย่างลึกลับ เขาไม่ถามอะไรนางอีก เพียงแต่ก้มหน้ากินอาหารต่อไปโดยมีเสี้ยวชิงคืบกับข้าวให้เป็นระยะ

ลัว่ปิงเออร์กระสับกระส่าย แอบสังเกตทุกอากัปภิกิริยาของเขา จนกระทั่งเขาวางถ้วยและตะเกียบลง รับประทานอาหารที่เหลือจนหมดแล้ว จึงเข้าไปช่วยเสี้ยวชิงเก็บโต๊ะแล้วถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

"เสี้ยวชิง เจ้าเก็บโต๊ะเสร็จแล้วก็ออกไปได้ ส่วนปิงเออร์อยู่ที่นี่ก่อน"

เสียงทรงพลังดังชัดฝีเท้าที่กำลังจะก้าวหนีของลัว่ปิงเออร์ นางนึ่วใบหน้าดงามเล็กน้อย

เสี้ยวชิงเก็บโต๊ะไปพลางเหลือบมองตงฟางหลิงอย่างขลาดๆ

ว่ากันตามจริงแล้ว คุณชายใหญ่ถือเป็นนายที่ดีมากคนหนึ่ง เขาไม่เคยवादต่าบ่าวไพร่และแทบไม่เคยแสดงสีหน้าท่าทางรุนแรง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดทุกคนจึงรู้สึกกลัวเขายิ่งนัก ทั้งเคารพและยำเกรงเขาจากใจ บางทีอาจเป็นเพราะความสุ่มเยือกเย็นและความน่ายำเกรงมาแต่กำเนิดของเขากระมัง เพียงเขาจ้องมาด้วยแววตาคมกริบ คนส่วนมากก็เนื้อตัวสั่นระริกเพราะสายตานั่น

นางเคยได้ยินคุณชายรองพูดหยอกว่าคุณชายใหญ่สุ่มเยือกเย็นแต่

เปลือกนอก แท้จริงแล้วเขาเป็นคนที่เสียดูเด็กรุนแรงที่สุดในบรรดาพี่น้อง
ทั้งสี่ เพียงแต่เขาสามารถควบคุมตัวเองได้ ทว่าหากมีใครรบกวนที่ตายมา
กระตุ้นอารมณ์เดือดที่ฝังลึกในใจเขาเมื่อไร คนคนนั้นย่อมพบจุดจบ
น่าอนาถอย่างไม่ต้องสงสัย! ดังนั้นนางคงต้องอวยพรให้ลั้วปิงเออร์แล้ว

เสียวซิงเก็บโต๊ะเสริจอย่างรวดเร็ว นางส่งสายตาเห็นใจให้ลั้วปิงเออร์
ก่อนจะรีบเดินจากไป

"ไปหยิบไม้เท้าที่ข้างเตียงมา แล้วออกไปเดินเล่นกับข้า"

"เจ้าคะ" ลั้วปิงเออร์รีบหยิบไม้เท้าแล้วเข้ามาประคองเขาอย่าง
ระมัดระวัง พร้อมกันนั้นก็คอยส่งเสียงเตือนเป็นระยะ

ขณะเดินออกจากห้อง สายลมเย็นสบายพัดโชยมาพร้อมกับกลิ่นหอม
ดอกไม้อ่อน ๆ ขวนให้จิตใจผ่อนคลายโดยไม่รู้ตัว

ลั้วปิงเออร์ลลอกตา อ่านผังเรือนราตรีม่วงแห่งนี้้อออกอย่างรวดเร็ว
ห้องหลักของที่นี่คือห้องนอนของตงฟางหลิง ส่วนอีกสองด้านเป็นห้องปีก
นางเดาว่าหนึ่งในจำนวนนั้นคงเป็นห้องหนังสือของเขา รอบ ๆ ห้องปลูก
พืชพันธุ์ที่นางไม่รู้จักไว้มากมาย หากเดินตามทางเดินหินด้านขวาไปจน
สุดทางก็จะพบศาลาหินที่ชื่อศาลาจันทร์หา ศาลาแห่งนี้พิเศษยิ่งนัก ตั้งอยู่
กลางทะเลสาบขนาดเล็กล้อมรอบด้วยทิวทัศน์งามตาทั้งสี่ด้าน สวยงามและ
สะดวกสบายยิ่ง

"ไปที่ศาลาจันทร์หากับข้า"

เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นข้างหู ลั้วปิงเออร์รีบดึงสติที่หลุดลอยไปไกล
กลับคืนมา มือเล็กๆ ประคองลำแขนแข็งแกร่งของเขาขณะเดินบน
ทางเดินหินไปจนสุดทาง ครั้นขึ้นบันไดมาก็ถึงศาลา นางประคองเขา

นั่งลงบนเก้าอี้หินอย่างใส่ใจ

สายลมเอื่อยโยยมาอย่างถูกเวลา ลั่วปิงเออร์แห่งหน้าขึ้นเล็กน้อย แล้วหลับตาถอนใจเบาๆ นางเพิ่งเข้ามาได้ไม่นานก็เริ่มจะชอบที่นั่นขึ้นมาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาลาหินแห่งนี้ นางเดินไปที่รั้วศาลาอย่างสงสัยใคร่รู้ มองลงไปข้างล่างเห็นผิวน้ำสะท้อนประกายจับตา น้ำในทะเลสาบใสแจ๋ว จนเห็นพื้นเบื้องล่าง

"เหตุใดเจ้าจึงมาเป็นป่าวที่นี่ ครอบครัวยุ่มีใครบ้าง"

ดวงตาดำขลับจ้องมาที่นางอย่างแม่นยำ รอคำตอบจากนาง

หยา! ลั่วปิงเออร์ยกมือทาบอกด้วยความตกใจ นางไม่เหมาะจะปลอมตัวเป็นสาวใช้จริงๆ เพราะนิสัยห่วงสนุกมักทำให้นางลืมนะระที่ควรทำเสมอ และมักลืมนายที่อยู๋ตรงหน้าโดยไม่รู้ตัว

เมื่อถูกดวงตาล้ำลึกคู่นั้นจ้องมองโดยไม่ทันตั้งตัว ลั่วปิงเออร์ก็พลันรู้สึกไปเองว่าเขามองเห็น! มือเล็กๆ โบกไปมาเบื้องหน้าเขาอย่างซุกซน พอแน่ใจแล้วว่าเขาไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ก็แลบลิ้นปลิ้นตาใส่เขาอย่างคึกคะนอง จากนั้นจึงกระแอมเบาๆ เล่าเรื่องที่เตรียมไว้แล้ว

"ครอบครัวยุ่มีบิดาขราอยู่อีกคน สุขภาพแข็งแรงดี เข้ามาเป็นสาวใช้ที่นี่เพราะต้องการเก็บเงินไว้เป็นค่าใช้จ่ายในบ้านเจ้าคะ"

เทียบกับตระกูลอื่นๆ ในเมืองลั่วหยางแล้ว ตระกูลตงฟางจ่ายเงินเดือนให้ป่าวไพร่ค่อนข้างมาก ข้ายังไม่เคยปฏิบัติต่อป่าวไพร่อย่างโหดร้ายทารุณ ดังนั้นทุกครั้งที่ตระกูลตงฟางประกาศรับป่าวไพร่จึงมีคนกลุ่มใหญ่มาแย่งกันเสนอตัวเสมอ หากมิใช่เพราะนางรู้จักใช้อุบายแล้วล่ะก็คงไม่ได้เข้ามาทำงานในคฤหาสน์แห่งนี้แน่นอน

คำตอบที่สมเหตุสมผลของนางทำให้คนหมดข้อสงสัย ริมีผีปาก
บางยกขึ้นยิ้มบางๆ

"เจ้าเพิ่งเข้ามาไม่นานก็ต้องปรนนิบัติคนตาบอดเสียแล้ว คงนี้รังเกียจ
เจ้านายเช่นข้าอยู่กระมัง" เขาเอ่ยเยาะตัวเอง

"ไม่แน่นอนเจ้าคะ!" วาจาเขาบาดหูนางเหลือเกิน นางเดินมาหยุด
ตรงหน้าเขาด้วยสีหน้าสำนึกผิด ก่อนจะพูดอย่างสะเทือนใจ "คุณชายใหญ่
เพียงแค่มองไม่เห็นชั่วคราว ดวงตาของท่านจะต้องหายดีแน่นอนเจ้าคะ!"

ถูกต้อง นางไม่มีทางยอมให้เขาตาบอดไปต่อหน้าต่อตาแน่นอน
นางเป็นคนก่อเรื่อง นางก็ต้องรับผิดชอบจนถึงที่สุด

"เจ้าเพิ่งเข้ามาแท้ๆ เหตุใดจึงมั่นใจนักว่าจะมองไม่เห็นเพียง
ชั่วคราว ยังไม่มีหมอคนใดในลั้วหยางมั่นใจเท่าเจ้าเลย"

มุมปากที่ยกขึ้นน้อยๆ แลดูประหลาดชอบกล เขารอดูปฏิบัติการ
นางอย่างเงิบๆ

เหตุใดนางจึงรู้สึกว่าคุณพูดเขาแฝงความนัย ลั้วปังเอ๋อรีบคิดคำตอบ
มาตอบเขาอย่างรอบคอบ

"ข้าเพียงแค่คิดว่าคุณชายใหญ่เป็นคนจิตใจประเสริฐ สวรรค์คง
ไม่โหดร้ายจนเกินไป คงคุ้มครองคุณชายใหญ่ให้กลับมามองเห็นได้อีกครั้ง
เจ้าคะ"

"ในเมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ ข้าเชื่อว่าเจ้าคงไม่ปฏิเสธความตั้งใจของข้าแน่"

"เรื่องอะไรเจ้าคะ"

รอยยิ้มบางๆ ที่มุมปากเขาขัดตานางเหลือเกิน ลั้วปังเอ๋อเริ่ม
สังหรณ์ใจไม่ดี

• ตูณางนางรัก

"ข้าจะให้เจ้าเป็นสาวใช้ประจำตัวข้า ประเดี๋ยวเก็บสัมภาระเรียบร้อย แล้วย้ายมาอยู่ห้องข้าได้เลย" ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นยืน ปลายไม้เท้าสัมผัสผิวพื้นเบาๆ ล้วบิงเออร์รีบเข้าไปประคองเขา ใบหน้าหมดจดเผือดสีลงเล็กน้อย

"เพราะเหตุใดเจ้าคะ"

"เป็นสาวใช้ประจำตัวข้าก็ต้องอยู่กับข้ามิใช่หรือ ยิ่งยามนี้ข้ามองไม่เห็น ยิ่งต้องการคนอยู่ข้างกาย"

ไม้เท้าส่งเสียงท็อกๆ ตามจังหวะคำ เขาค่อยๆ เดินลงบันไดทีละก้าวๆ อย่างระมัดระวัง

"เจ้าคะ"

ล้วบิงเออร์นำตารีน สีหน้าหม่นหมอง คำพูดของเขาที่มแทงใจนางเข้าอย่างจัง ปลุกสำนึกในใจนางได้สำเร็จ ทำให้นางไม่กล้าคิดโต้แย้ง แม้แต่น้อย ได้แต่ประคองเขาเดินลงบันไดหिनกลับห้องไป

หากรู้แต่แรกนางคงไม่ปลอมตัวเป็นสาวใช้ แต่คงแอบช่วยเหลือเขาอยู่ห่างๆ มากกว่า เช่นนั้นก็ไม่ต้องตกที่นั่งลำบากเช่นตอนนี้ด้วย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)